

Obchodem se rozléhala tlumená klasická hudba, v rohu postávali dva uhrovní číšníci, připraveni roznášet šampaňské. Komu však?!

Veroničina prezentace měla začít před dvaceti minutami, leč dosud tu byli s Darekem a obsluhou sami.

V duchu se probírala seznamem pozvaných. A trpěla, jako by jí každý z nich osobně uštědřil štiplavou facku. Hnusáci krutí, líní. Nechtělo se jim do blátivého dne. Nestála jim za to. Možná se dokonce zlomyslně pochechtávají představě, že je zoufale očekává. Pravděpodobně se někde pochechtávají hromadně. Katastrofa, potupa.

Cítila se zahanbená a odmítnutá. Nechtěná.

„Zatracený počasí,“ poznamenal poosmé Darek.

Ten ať mlčí.

Připadala si odmítnutá a nechtěná – jak o loňském Valentýnu, když na něj naposledy podnikla jakýsi erotický pokus.

To si tehdy naběhla.

Veronice se udělalo mdlo.

Tak přece sražena na kolena.

Poprvé ji napadlo, že možná vůbec k nikomu na světě nepatří. Že se lidi neskládají ze dvou půlek, které se jen musí najít. Eventuálně že ten, k němuž patřila ona, zemřel v dětství na záškrť. Nebo při horolezeckém neštěstí.

S každou ubíhající vteřinou v ní rostla hořkost.

Pět minut před půl konečně na parkoviště odbočilo první auto. Nadia s Tomem, ovšem. Ti se nepočítali, byli přátelé, nikoli budoucí zákazníci.

Aspoň ji někdo polituje a utěší.

Manželé vstoupili vesele, Nadia popadla dvě skleničky s perlivým vínem a obrátila se k Veronice.

„Wow,“ vytřeštila oči na její odvážně vykrojený výstřih, „kdes je vzala?“

Veronica strnula. – Copak ji i Nadia chce veřejně ponížít? Vždyť přece o implantátech moc dobře ví!

„Kde by, u chirurga,“ řekla schválně hlasitě a pevně. Nadia vytřeštila oči ještě víc.

„U chirurga? – Já myslím ty šaty!“

Všichni se nezadržitelně rozesmáli.

„No jo... Takovýhle šaty teď prodávají u chirurga...“ smála se Veronica, s nepatrným stínem zahanbení, že se tak hloupě sama nachytala.

Dobře, že to neslyšel nikdo *cizí*.

Za všeobecného veselí vstoupily do krámu další dva páry.